

РЕШЕНИЕ

№ 25385

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 16.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

като разгледа дело номер **863** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Д. О. О., роден на 14.12.1994г. в [населено място], гражданин на Н., против отказ за издаване на виза „С“ от 18.12.2025г., постановен от консул в посолството на Република България в [населено място], Н., обективиран в стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, постановен по заявление от 08.12.2025г., издаден на основание чл. 10, ал.1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ.

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен, поради неспазване на изискуемата от закона форма и липса на мотиви. Правят се възражения, че целта на пътуването и условията на престоя са доказани. Твърди се, че жалбоподателят е съпруг на гражданка на ФРГ, като отказът нарушава разпоредби на Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета. Моли отказа да бъде отменен. В о.с.з. жалбоподателят не се явява, не се представлява.

Ответникът консул в посолството на Република България в [населено място], Н., не се явява, не се представлява.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по заявление от 08.12.2025г., подадено от Д. О. О., роден на 14.12.1994г. в [населено място], гражданин на Н. с нац. паспорт № B51666205

до Посолството на Република България в [населено място] за издаване на виза тип „С“ за пребиваване на територията на Република България за срок от 15 дни в периода от 24.12.2025г. до 05.01.2026г., в качеството си на съпруг на С. П. гражданка на ФРГ. Към заявлението е приложена декларация от В. Й. Н. по параграф 1 т.20 от ЗЧРБ, копие от паспорта на С. П., гражданка на ФРГ. Свидетелство за сключен брак на жалбоподателя със С. П. гражданка на ФРГ на 18.07.2025г. в Н., извлечение от банкова сметка за налични средства, медицинска застраховка на Д. О. О., копие от паспорта на заявителя, самолетни билети от и до Н. с крайна дестинация Р. България.

По заявлението е постановен процесния отказ по реда на ЗЧРБ е мотивиран с това, че: не са доказани целта и условията на планираният престой, предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планираният престой не е надеждна, има основателни съмнения за намерението му да напусне територията на държавите членки преди изтичане на визата.

В хода на съдебното производство се представиха и приеха по делото следните писмени доказателства, съгласно определение на съдът по реда на чл.192 от ГПК: справка от ДАНС с писмо рег. №М-3486/07.05.2026г./л.82/.

Административен съд София-град, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК приема следното:

Жалбата е депозирана в деловодството на АССГ на 29.12.2025г. Същата е в срок и е процесуално допустима, по същество неоснователна.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Настоящият състав намира, че оспореният отказ за издаване на виза вид "С" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, със Заповед № 4/10.01.2025г./л.43/, издадена от посланик на Република България в [населено място], с която са определени консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелни решения по издаване на визи на основание чл. 27, ал. 2 НУРИВОВР, в която фигурира издателят на отказа Л. П..

С Решение на СЕС (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С-225/19 и С-226/19 R.N.N.S (225/19) и К.А. (С-226/19), запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание

член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34).Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи,изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса.При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти.

Видно от заявлението, жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Р.България, вид "С", на основание чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, с цел „туризъм“.Настоящият състав приема че,административният орган е посочил основанията, въз основа на което е приел за недоказани целта и условията на планирания престой,предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна,има основателни съмнения за намерението му да напусне територията на държавите членки преди изтичане на визата.

Съдът приема,че постановеният отказ покрива изцяло критерии посочени по-горе в решението на СЕС и дава възможност на апликанта да се запознае със мотивите по издаването му.В случая отказът е постановен в писмена форма,подписан е от издателя си и съдържа изложени фактически и правни основания за издаването му,поради което съдът приема,че е надлежно мотивиран.Спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК относно формата му, тъй като вписаните в отказа основания,обективират ясно волята на административния орган,позволяват да бъде упражнено правото на защита на жалбоподателя,както и да бъде осъществен съдебен контрол за законосъобразност на административния акт.

Настоящият състав приема,че правилно е приложен и материалния закон. Неоснователно е възражението на жалбоподателя за нарушение на Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета поради следното:Бракът между жалбоподателят и съпругата му С. П. е сключен в Н. 18.07.2025г. т.е извън ЕС.По делото не са представени писмени доказателства,че С. П. пребивава или живее на територията Р.България.Само фактът на попълнена декларация на собственик на имот по чл. 20а от ЗЧРБ,не е доказателство,че осигурено жилище на апликанта по време на престоя му в Р.България.Издаването на благоприятен за жалбоподателя акт въз основа на депозираното заявление за издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България е предпоставено от кумулативното наличие на декларирана легална цел на планирания престой и условията, при които ще бъде реализирана.В конкретния казус тази цел, както законосъобразно е посочено и в издадения отказ не е доказана достоверно. Макар и съпруг на гражданка на ЕС от приложените документи към заявлението,а и в административната преписка,не се установява, че именно тя ще осигури жилище и ще поеме издръжката на съпруга си по време на престоя му в Р.България на адреса,посочен в [населено място].Такива не бяха представени и в настоящото производство.Неправилно жалбоподателят се позовава на чл.5 параграф 2 от Директива 2004/38/ЕО ,че недължи такса за издаване на виза. Съдът приема ,че същият не отговаря на условията при хипотезата на чл.10 от директивата,като в тази насока не са представени доказателства по делото.

С определението за насрочване на делото №6910 от 20.02.2026г. съдът изрично е указал на жалбоподателят,на основание § 4 от Допълнителните разпоредби на Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България вр. с чл.14, ал. 3 от АПК в срок до първото по делото

заседание да представи в превод на български език съдържащите се в административната преписка документи, изготвени на чужд език.Както е дал възможност на страната да представи други документи относими към предмета на спора по делото.Съдът съобрази правилото на чл.185 ГПК.Нормата предписва документ, представен на чужд език, да се придружава с точен превод на български, заверен от страната.Става въпрос за документи,представени в хода на административното производство от жалбоподателят пред длъжностни лица в посолството на Р.България [населено място],приложени към заявлението за издаване на виза. Задължението за превод на всички документи е на жалбоподателя което е залегнало и в разпоредбите на ЗЧРБ,цитирани по-горе.Това не бе направено,при положение,че на жалбоподателя беше дадена възможност да представи преводите в относително дълъг срок до датата на първото о.с.з по делото.Страната в случая проявила процесуална пасивност,следва да понесе последиците от недоказването на твърдения си.Не следва да се приемат за доказани изложените в жалбата твърдения за изпълнение на законовите изисквания при подаване на молбата за виза, доколкото документите за това са на чужд език и жалбоподателят с бездействията си не даде възможност за приобщаването им като доказателствата по делото с оглед отказа си да представи превод на същите.

Съдът приема ,че отказът също е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл.6, ал.2 и ал.5 АПК,съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

По изложените съображения съдът приема,че оспореният акт е издаден от компетентен орган,при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон.Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 34 състав ,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Д. О. О.,роден на 14.12.1994г. в [населено място],гражданин на Н. , против отказ за издаване на виза „С“ от 18.12.2025г.,постановен от консул в посолството на Република България в [населено място],Н.,обективиран в стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза,анулиране или отмяна на виза, постановен по заявление от 08.12.2025г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ:

